

บทที่ 2

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่อง "อิทธิพลของบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่อปฏิกิริยาตอบสนองเมื่อได้รับการยอมรับหรือถูกปฏิเสธ" มีวิธีดำเนินการวิจัยดังต่อไปนี้

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาคั้งนี้เป็นนิสิตระดับปริญญาตรี จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จำนวน 112 คน เพศชาย 56 คน เพศหญิง 56 คน ที่ลงทะเบียนเรียนวิชา 3800101 จิตวิทยาทั่วไป เข้าร่วมการทดลองโดยสมัครใจและได้รับคะแนนโบนัสสำหรับวิชานี้

การออกแบบการวิจัย

รูปแบบการวิจัยในคั้งนี้เป็นแบบ 2 x 2 แฟคทอเรียลดีไซน์ เปรียบเทียบระหว่างกลุ่ม (between-subjects factorial design) โดยระดับความหลงตนเอง (สูง vs. ต่ำ) และเงื่อนไขการยอมรับ (ได้รับการยอมรับ vs. ถูกปฏิเสธ) เป็นตัวแปรอิสระ ความโกรธ พฤติกรรมก้าวร้าว และการประเมินผู้อื่นทางลบเป็นตัวแปรตาม

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคั้งนี้ประกอบด้วย มาตรวัดบุคลิกภาพแบบหลงตนเอง มาตรวัดสภาวะอารมณ์ แบบวัดพฤติกรรมก้าวร้าว และแบบประเมินผู้อื่น

ขั้นตอนการสร้างเครื่องมือ

1. มาตรฐานวัดบุคลิกภาพแบบหลงตนเอง

ผู้วิจัยร่วมกับจิตศุภางศ์ รัชชีสมบัติศิริ นุชารัตน์ มงคุณ และประพิมพ์พา จรัสรัตนกุล ในความดูแลของผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.คัคณางค์ มณีศรี ได้ร่วมพัฒนามาตรโดยมีวิธีการดังนี้

- 1.1 แปลข้อกระทงมาจากมาตรวัดบุคลิกภาพแบบหลงตนเอง (The Narcissistic Personality Inventory) ของ Raskin และ Terry (1998) และสร้างข้อกระทงทางบวกเพิ่ม 59 ข้อ สร้างข้อกระทงทางลบเพิ่ม 37 ข้อ รวมเป็น 96 ข้อ นำมารวมกับข้อกระทงที่เคยผ่านการวิเคราะห์องค์ประกอบของกันยาร์ตน์ สอาดเย็น (2549) และสุคนธา มหาอาษา (2549) ซึ่งมีข้อกระทงทั้งหมด 51 ข้อ แบ่งเป็นข้อกระทงทางบวก 40 ข้อ และข้อกระทงทางลบ 11 ข้อ รวมข้อกระทงทั้งหมดเป็น 147 ข้อ
- 1.2 เพิ่มองค์ประกอบด้านการหวั่นไหวมากกว่าปกติ (hypersensitive narcissism) โดยแปลข้อกระทงจำนวน 10 ข้อ ในมาตร Hypersensitive Narcissism Scale ของ Hendin และ Check (1997) ที่พัฒนามาจาก Murray (1938 อ้างถึงใน Hendin & Check) จากนั้นนำมาสร้างข้อกระทงเพิ่มจำนวน 15 ข้อ ซึ่งเป็นข้อกระทงทางบวกทั้งหมด รวมเป็น 25 ข้อ
- 1.3 รวมข้อกระทงทั้งหมดจะได้มาตรวัดบุคลิกภาพแบบหลงตนเอง 8 องค์ประกอบ 172 ข้อ ได้แก่ ด้านอำนาจหน้าที่ ด้านความสามารถในการพึ่งตนเอง ด้านความเหนือกว่า ด้านการชอบแสดงออก ด้านการแสวงหาผลประโยชน์ ด้านความทะนงตน ด้านการสมควรได้มากกว่าที่เป็นอยู่ และด้านการหวั่นไหวมากกว่าปกติ จำนวนข้อกระทงจำแนกตามองค์ประกอบ แสดงไว้ในตารางที่ 1

ตารางที่ 1

จำนวนข้อกระทงในการพัฒนามาตรวัดบุคลิกภาพแบบหลงตนเอง จำแนกตามองค์ประกอบ

องค์ประกอบ	ข้อกระทงเดิม		ข้อกระทงที่สร้างเพิ่ม		รวม
	ข้อกระทง	ข้อกระทง	ข้อกระทง	ข้อกระทง	
	ทางบวก	ทางลบ	ทางบวก	ทางลบ	
ด้านการแสดงอำนาจ	9	-	5	7	21
ด้านความสามารถในการพึ่งตนเอง	5	-	10	6	21
ด้านความเหนือกว่า	8	-	7	6	21
ด้านการชอบแสดงออก	-	6	11	5	22
ด้านการแสวงหาผลประโยชน์	4	2	11	6	23
ด้านความทะนงตน	9	3	8	2	22
ด้านการสมควรได้มากกว่าที่เป็นอยู่	5	-	7	5	17
ด้านการหวั่นไหวมากกว่าปกติ	10	-	15	-	25
รวม	40	11	84	37	172

1.4 นำข้อกระทงทั้ง 172 ข้อ ไปสร้างเป็นมาตราประมาณค่าแบบลิเคิร์ต (Likert Scale) ให้ผู้ร่วมการทดลองตอบว่าแต่ละข้อกระทงตรงกับความรู้สึกหรือพฤติกรรมของผู้ร่วมการทดลองมากน้อยเพียงใด โดยมีระดับการตอบ 5 ระดับ ได้แก่

ระดับ 1 ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	คิดเป็น 1 คะแนน
ระดับ 2 ไม่เห็นด้วย	คิดเป็น 2 คะแนน
ระดับ 3 ทั้งสองข้างพอกๆ กัน	คิดเป็น 3 คะแนน
ระดับ 4 เห็นด้วย	คิดเป็น 4 คะแนน
ระดับ 5 เห็นด้วยอย่างยิ่ง	คิดเป็น 5 คะแนน

ข้อกระทงในทิศทางลบต้องกลับคะแนน ดังนี้

ระดับ 1 ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	คิดเป็น 5 คะแนน
ระดับ 2 ไม่เห็นด้วย	คิดเป็น 4 คะแนน
ระดับ 3 ทั้งสองข้างพอกๆ กัน	คิดเป็น 3 คะแนน
ระดับ 4 เห็นด้วย	คิดเป็น 2 คะแนน
ระดับ 5 เห็นด้วยอย่างยิ่ง	คิดเป็น 1 คะแนน

- 1.5 นำมาตรวัดจำนวน 172 ข้อ ไปเก็บข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 500 คน เป็นนิสิตปริญญาตรี จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จำนวน 255 คน คนที่ประกอบอาชีพแล้ว 245 คน ลักษณะของกลุ่มตัวอย่างในขั้นพัฒนามาตร แสดงในตารางที่ 2

ตารางที่ 2

จำนวนและร้อยละของตัวอย่างที่ใช้ในการวิเคราะห์องค์ประกอบของมาตรวัดบุคลิกภาพแบบหลงตนเอง ($N = 500$)

รายการ		จำนวน	ร้อยละ
เพศ	หญิง	333	66.6
	ชาย	167	33.4
อายุ	ต่ำกว่า 18 ปี	4	0.8
	18-25 ปี	393	78.6
	26-33 ปี	84	16.8
	34-41 ปี	11	2.2
	42-49 ปี	6	1.2
	มากกว่า 50 ปี	2	0.4
ระดับการศึกษา	ต่ำกว่ามัธยมศึกษาตอนปลาย	6	1.2
	มัธยมศึกษาตอนปลาย/ปวช.	27	5.4
	อนุปริญญา/ปวส.	24	4.8
	ปริญญาตรี/สูงกว่าปริญญาตรี	443	88.6

- 1.6 วิเคราะห์ข้อกระทงด้วยสถิติที่ (t -test) เพื่อทดสอบนัยสำคัญของผลต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ โดยกลุ่มสูงมีคะแนนตั้งแต่เปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 73 ขึ้นไป และกลุ่มต่ำมีคะแนนระหว่างเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 1-27 ได้กลุ่มสูง 138 คน กลุ่มต่ำ 135 คน ผลการวิเคราะห์พบว่า มีข้อกระทงที่ผ่านการวิเคราะห์ 163 ข้อ (ดูภาคผนวก ก ตารางที่ ก 1)
- 1.7 คำนวณหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนของแต่ละข้อกระทงกับคะแนนรวมของข้อกระทงอื่นๆ ทั้งหมด (corrected item-total correlation) พบว่าจาก 163 ข้อ มีข้อ

กระทงที่ถูกคัดออก จำนวน 1 ข้อ จึงเหลือข้อกระทง 162 ข้อ มีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา เท่ากับ .96 (ดูภาคผนวก ก ตารางที่ ก 1)

- 1.8 ตรวจสอบความตรงเชิงโครงสร้างของมาตร (construct validity) โดยนำข้อกระทงที่ผ่านการทดสอบมาวิเคราะห์องค์ประกอบ (factor analysis) ซึ่งก่อนการวิเคราะห์องค์ประกอบ ได้ทดสอบความเหมาะสมของข้อมูลดิบพบว่า มาตรวัดบุคลิกภาพแบบหลงตนเองมีค่า Kaiser-Meyer-Olkin (KMO) เท่ากับ .87 ซึ่งมากกว่า .60 ต่อมาจึงทดสอบ Bartlett's Test of Sphericity พบว่ามีค่านัยสำคัญน้อยกว่า .05 ($p = .000$) และค่าเมทริกซ์สหสัมพันธ์แอนติอิมเมจหรือปฏิภาพ (anti-image correlation matrix) มีค่า Measures of Sampling Adequacy (MSA) ตั้งแต่ .71-.94 ซึ่งมากกว่า .50 จึงสรุปได้ว่า ข้อมูลมีความเหมาะสมที่จะวิเคราะห์องค์ประกอบได้ (Hair, Black, Babin, Anderson, & Tatham, 2006) ในการวิเคราะห์องค์ประกอบสกัดปัจจัยโดยวิธีวิเคราะห์องค์ประกอบหลัก (principal component analysis) กำหนดค่าของไอเกนมากกว่า 1 หมุนแกนปัจจัยแบบแวนิแมกซ์ (varimax) ข้อกระทงที่อยู่ในมิติเดียวกันจะต้องมีน้ำหนักบรรทุก (factor loading) สูงสุดอยู่ในองค์ประกอบเดียวกัน โดยคัดเลือกเฉพาะข้อกระทงที่มีน้ำหนักบรรทุก สูงสุดอยู่ในองค์ประกอบนั้นและค่าน้ำหนักบรรทุกของข้อกระทงต้องมีค่าสูงกว่า .3 วิเคราะห์องค์ประกอบได้ 8 องค์ประกอบ หมุน 6 รอบ ข้อกระทงที่ไม่ได้มีน้ำหนักสูงสุดอยู่ตามองค์ประกอบที่ควรจะเป็นถูกตัดออกไป ดังนั้นจึงมีข้อกระทงที่ผ่านการวิเคราะห์องค์ประกอบทั้งหมด 46 ข้อ (ดูภาคผนวก ก ตารางที่ ก 2)
- 1.9 นำข้อกระทงที่ผ่านการวิเคราะห์องค์ประกอบทั้งหมด 46 ข้อ มาตรวจสอบความเที่ยง พบว่ามีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ .89 ตัดข้อกระทงที่มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์น้อยกว่าค่าวิกฤตที่ .07 ออกจำนวน 1 ข้อ ข้อกระทงที่ผ่านการวิเคราะห์จึงมี 45 ข้อ (ดูภาคผนวก ก ตารางที่ ก 3) ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาแต่ละด้าน มีดังนี้
- 1) ด้านการแสดงอำนาจ จำนวน 4 ข้อ มีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ .72
  - 2) ด้านความสามารถในการพึ่งตนเอง จำนวน 7 ข้อ มีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ .85
  - 3) ด้านความเหนือกว่า จำนวน 5 ข้อ มีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ .82
  - 4) ด้านการชอบแสดงออก จำนวน 7 ข้อ มีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ .87
  - 5) ด้านการแสวงหาผลประโยชน์ จำนวน 8 ข้อ มีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ .88

- 6) ด้านความทะนงตน จำนวน 4 ข้อ มีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ .84
 7) ด้านการสมควรได้มากกว่าที่เป็นอยู่ มีจำนวน 6 ข้อ ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ .82
 8) ด้านการหวั่นไหวมากกว่าปกติ จำนวน 4 ข้อ มีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ .74
 (ดูภาคผนวก ก ตารางที่ ก 4-ก 11)

1.10 สรุปจำนวนข้อกระทงของมาตรฐานวัดบุคลิกภาพแบบหลงตนเองที่ผ่านการคัดเลือก จำแนกตามองค์ประกอบย่อยทั้ง 8 ด้าน แสดงไว้ในตารางที่ 3

ตารางที่ 3

จำนวนข้อกระทงในการพัฒนามาตรวัดบุคลิกภาพแบบหลงตนเองที่ผ่านการคัดเลือก จำแนกตามองค์ประกอบย่อยทั้ง 8 ด้าน

องค์ประกอบ	ข้อกระทงทางบวก	ข้อกระทงทางลบ	รวม
ด้านการแสดงอำนาจ	2	2	4
ด้านความสามารถในการพึ่งตนเอง	7	-	7
ด้านความเหนือกว่า	5	-	5
ด้านการชอบแสดงออก	3	4	7
ด้านการแสวงหาผลประโยชน์	8	-	8
ด้านความทะนงตน	4	-	4
ด้านการสมควรได้มากกว่าที่เป็นอยู่	1	5	6
ด้านการหวั่นไหวมากกว่าปกติ	4	-	4
รวม	34	11	45

- 1.11 นำข้อกระทงทั้ง 45 ข้อ มาวิเคราะห์องค์ประกอบแยกแต่ละด้าน เพื่อตรวจสอบโครงสร้างของแต่ละองค์ประกอบ พบว่าข้อกระทงแต่ละองค์ประกอบมีน้ำหนักบรรจุสูงสุดอยู่ในองค์ประกอบเดียวกัน
- 1.12 การคิดคะแนนของมาตร เนื่องจากในแต่ละองค์ประกอบของมาตรวัดบุคลิกภาพแบบหลงตนเองมีจำนวนข้อไม่เท่ากัน การคิดคะแนนจึงนำคะแนนรวมของแต่ละองค์ประกอบหารด้วยจำนวนข้อ แล้วนำคะแนนเฉลี่ยของแต่ละองค์ประกอบมารวมกันหารด้วยจำนวนองค์ประกอบทั้งหมด

- 1.13 นำข้อกระทงทั้ง 45 ข้อ มาวิเคราะห์ความตรงร่วมสมัย (concurrent validity) โดยหาค่าสหสัมพันธ์กับมาตรวัดการเห็นคุณค่าแห่งตน (self-esteem) ของสิรินรัตน์ ศรีสรพล (2547) เก็บข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่าง 500 คน เป็นนิสิตระดับปริญญาตรี จำนวน 255 คน และคนทำงานจำนวน 245 คน พบว่าบุคลิกภาพแบบหลงตนเอง 7 องค์ประกอบ (ยกเว้นด้านการหวั่นไหวมากกว่าปกติ) มีสหสัมพันธ์ทางบวกกับการเห็นคุณค่าแห่งตนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ, $r(498) = .17, p < .01$, หนึ่งหาง เพราะคนที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองนั้น มักชื่นชมตนเอง คิดว่าตนมีความพิเศษมากกว่าคนทั่วไป และให้ความสำคัญกับตนเองอย่างเปิดเผย บุคลิกภาพแบบหลงตนเองด้านการหวั่นไหวมากกว่าปกติ มีสหสัมพันธ์ทางลบกับการเห็นคุณค่าแห่งตนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ, $r(498) = -.22, p < .01$, หนึ่งหาง เพราะคนที่มีบุคลิกภาพหลงตนเองแบบหวั่นไหวมากกว่าปกตินั้น ต้องการปกป้องภาพลักษณ์ของตนเองมากเกินไป กลัวคนอื่นอิจฉาหรือไม่ชอบตน จึงไม่แสดงการชื่นชมตนเองให้คนอื่นเห็น
- 1.14 นำข้อกระทงทั้ง 45 ข้อ มาวิเคราะห์ความตรงร่วมสมัยอีกครั้งโดยหาค่าสหสัมพันธ์กับแบบวัดบุคลิกภาพห้าองค์ประกอบ ที่พัฒนาร่วมกันโดยขวัญเรือน แสงจีน (2546) นิตยา เมธาพิพัฒน์ (2546) และศุภกิติ คุวานันท์ (2546) ในความดูแลของผู้ช่วยศาสตราจารย์ คัดนางค์ มณีศรี เก็บข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่าง 500 คน เป็นนิสิตระดับปริญญาตรี จำนวน 255 คน และคนทำงานจำนวน 245 คน เป็นกลุ่มตัวอย่างกลุ่มเดียวกับในข้อ 1.11 พบว่าบุคลิกภาพแบบหลงตนเอง 7 องค์ประกอบ (ยกเว้นด้านการหวั่นไหวมากกว่าปกติ) มีสหสัมพันธ์ทางบวกกับบุคลิกภาพด้านการเปิดตัว (extraversion) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ, $r(498) = .08, p < .05$, หนึ่งหาง และมีสหสัมพันธ์ทางลบกับบุคลิกภาพด้านความไม่คงที่ทางอารมณ์ (neurotic) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ, $r(498) = -.25, p < .01$, หนึ่งหาง บุคลิกภาพหลงแบบตนเองแบบการหวั่นไหวมากกว่าปกติมีสหสัมพันธ์ทางลบกับ บุคลิกภาพด้านการเปิดตัวอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ, $r(498) = -.16, p < .01$, หนึ่งหาง และมีสหสัมพันธ์ทางบวกกับบุคลิกภาพด้านความไม่คงที่ทางอารมณ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ, $r(498) = .13, p < .01$, หนึ่งหาง ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรแสดงในตารางที่ 4 และคู่ตัวอย่างของมาตรวัดบุคลิกภาพแบบหลงตนเองในภาคผนวก ข

ตารางที่ 4

สหสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพหลงตนเอง การเห็นคุณค่าแห่งตนและบุคลิกภาพ 5 องค์ประกอบ

ตัวแปร	NAR1-7	Hy-NAR	E	O	N	A	C	SE
NAR1-7	(.89)							
Hy-NAR	.40**	(.74)						
E	.08*	-.16**	(.74)					
O	-.04	-.28**	.40	(.51)				
N	-.25**	.13**	-.09*	.04	(.79)			
A	-.37**	-.34**	.13**	.26**	-.03	(.72)		
C	.05	-.09*	.19**	.24**	-.22**	.27**	(.79)	
SE	.17**	-.22**	.44**	.46**	-.41**	.14**	.35**	(.91)

หมายเหตุ NAR1-7 หมายถึง บุคลิกภาพแบบหลงตนเอง 7 องค์ประกอบ Hy-NAR หมายถึง บุคลิกภาพแบบหลงตนเองด้านการหวั่นไหวมากกว่าปกติ SE หมายถึง การเห็นคุณค่าแห่งตน E หมายถึง บุคลิกภาพด้านการเปิดตัว O หมายถึง บุคลิกภาพด้านการเปิดรับประสบการณ์ N หมายถึงบุคลิกภาพด้านความไม่คงที่ทางอารมณ์ A หมายถึง บุคลิกภาพด้านความเป็นมิตร C หมายถึง บุคลิกภาพด้านการมีจิตสำนึก ตัวเลขในวงเล็บแนวทแยงเป็นค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของแต่ละมาตร

* $p < .05$, หนึ่งหาง. ** $p < .01$, หนึ่งหาง.

2. มาตรการวัดสภาวะอารมณ์

ผู้วิจัยได้นำมาตรการวัดความรู้สึกทางบวกและทางลบของสารินี วิเศษสร (2540) ซึ่งพัฒนามาจากมาตร Positive And Negative Affect Schedule หรือ PANAS ของ Watson, Clark, และ Tellegen (1988) จำนวน 20 คำ แบ่งเป็นคำคุณศัพท์ทางบวก 10 คำ และคำคุณศัพท์ทางลบ 10 คำ สารินี วิเศษสร นำมาสร้างเพิ่มอีกด้านละ 5 คำ รวมเป็น 30 คำ จากนั้นนำไปเก็บข้อมูลกับนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยจำนวน 75 คน ทดสอบสถิติที่ (t -test) ในกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ คำนวณค่าสัมประสิทธิ์ระหว่างคำแต่ละคำกับผลรวมของคำอื่นๆ ทั้งหมดของมาตรวัด ได้ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาในมาตรที่ประกอบด้วยคำคุณศัพท์ทางบวกและทางลบเท่ากับ .90 และ .86 ตามลำดับ เมื่อคัดเลือกข้อที่ผ่านทั้งการทดสอบสถิติที่และข้อที่ผ่านการคำนวณค่าสัมประสิทธิ์ระหว่างคำแต่ละคำกับผลรวมของคำอื่นๆ ทั้งหมด พบว่าผ่านหมดทั้ง 30 ข้อ แต่เนื่องจากงานวิจัยฉบับนี้ได้เน้นคำคุณศัพท์ด้าน

อารมณ์โกรธ ซึ่งมาตรวัดที่สาริณี วิเศษศรีพัฒนานั้นไม่มีคำคุณศัพท์เกี่ยวกับความโกรธเพิ่มขึ้น เพื่อความกระชับของการทดลอง ผู้วิจัยจึงเลือกใช้คำคุณศัพท์เดิมตามมาตรฐานของ Watson และคณะ โดยมีขั้นตอนในการพัฒนามาตรดังต่อไปนี้

- 2.1 เลือกใช้คำคุณศัพท์เดิมของ Watson และคณะ (1988) ที่สาริณี วิเศษศรี (2540) แปลไว้จำนวน 20 คำ แบ่งเป็นอารมณ์ทางบวก 10 คำ ได้แก่ สนใจบางสิ่งบางอย่าง (interested) กระฉับกระเฉง (active) ตื่นเต้น (excited) แข็งแกร่ง (strong) กระตือรือร้น (enthusiastic) ภาคภูมิใจ (proud) ตื่นเต้น (alert) มีแรงบันดาลใจ (inspired) มีการตัดสินใจที่แน่วแน่ (determined) รู้สึกใส่ใจต่อเรื่องต่างๆ (attentive) และอารมณ์ทางลบ 10 คำ ได้แก่ วิตกกังวล (jittery) โศกเศร้า (distressed) หวาดกลัว (afraid) ว้าวุ่นใจ (upset) รู้สึกผิด (guilty) ตื่นตระหนก (scared) รู้สึกไม่เป็นมิตรกับใคร (hostile) โมโหฉุนเฉียว (irritable) อับอาย (ashamed) มีอาการประสาท (nervous)
- 2.2 นำคำคุณศัพท์ไปสร้างเป็นมาตรประมาณค่า 5 ระดับ ให้ผู้ร่วมการทดลองตอบความรู้สึกในขณะนั้น มีการให้คะแนนดังนี้

ระดับ 1 มีความรู้สึกน้อยมากหรือแทบจะไม่รู้สึกเลย	คิดเป็น 1 คะแนน
ระดับ 2 มีความรู้สึกน้อย	คิดเป็น 2 คะแนน
ระดับ 3 มีความรู้สึกปานกลาง	คิดเป็น 3 คะแนน
ระดับ 4 มีความรู้สึกค่อนข้างมาก	คิดเป็น 4 คะแนน
ระดับ 5 มีความรู้สึกมากที่สุด	คิดเป็น 5 คะแนน
- 2.3 การคิดคะแนนของมาตร คิดจากคะแนนเฉลี่ยของคะแนนรวมจากการตอบความรู้สึกในข้อที่เป็นคำใช้วัดความโกรธ 2 ข้อ คือ “โมโหฉุนเฉียว” และ “รู้สึกไม่เป็นมิตรกับใคร” หากผู้ร่วมการทดลองมีคะแนนเฉลี่ยในระดับสูง แสดงว่ามีอารมณ์โกรธมาก
- 2.4 นำมาตรวัดสภาวะอารมณ์ไปเก็บข้อมูลในการทดลองนำร่องกับนิสิตระดับปริญญาตรี จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จำนวน 56 คน เพศชาย 20 คน เพศหญิง 36 คน จัดกระทำเหมือนการทดลองจริงทุกประการ ทดสอบนัยสำคัญของผลต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำด้วยสถิติที (*t*-test) โดยกลุ่มสูงมีคะแนนตั้งแต่เปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 73 ขึ้นไป และกลุ่มต่ำมีคะแนนระหว่างเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 1-27 ได้กลุ่มสูง 16 คน กลุ่มต่ำ 15 คน รวม 31คน ผลการวิเคราะห์พบว่าข้อกระทงผ่านการคัดเลือกทั้ง 20 ข้อ

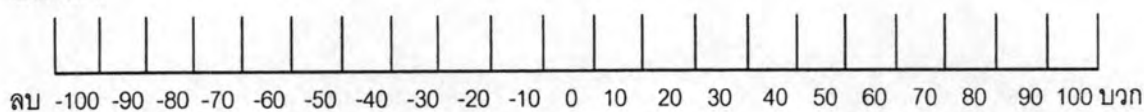
- 2.5 นำข้อกระทงที่ผ่านการคัดเลือกดังกล่าวมาคำนวณหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนของแต่ละข้อกระทงกับคะแนนรวมของข้อกระทงอื่นๆ ทั้งหมด พบว่ามีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟารวมเท่ากับ .88 (ดูภาคผนวก ค ตารางที่ ค1) คิดแยกกระหว่างด้านที่เป็นคำคุณศัพท์ทางบวกและทางลบ พบว่ามีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาในด้านที่เป็นคำคุณศัพท์ทางบวกและทางลบเท่ากับ .85 และ .85 ตามลำดับ ทุกข้อกระทงผ่านการคัดเลือก (ดูภาคผนวก ค ตารางที่ ค 2-ค 3 และดูตัวอย่างมาตรฐานวัดผลภาวะอารมณ์ในภาคผนวก ง ตอนที่ 2 ส่วนที่ 1)

3. แบบวัดพฤติกรรมก้าวร้าว วัดในรูปแบบของบันทึกการเลือกเสียง ที่ผู้ร่วมการทดลองเปิดให้สมาชิกในกลุ่มที่แสดงการยอมรับหรือปฏิเสธตบฟัง มีขั้นตอนในการสร้างดังต่อไปนี้

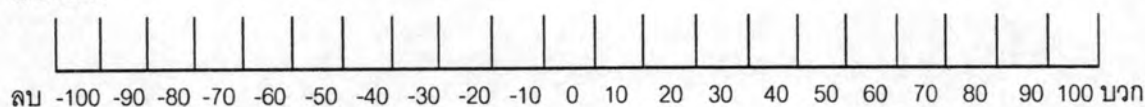
- 3.1 สัมภาษณ์รับรู้ประเภทของเสียงทางบวกและเสียงทางลบ จากกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 20 คน จากนั้นค้นหาเสียงทางบวกและทางลบทางอินเทอร์เน็ตในหลายๆ เว็บไซต์ ซึ่งในอินเทอร์เน็ตได้แบ่งประเภทของเสียงชนิดต่างๆ ไว้เป็นกลุ่มๆ แล้ว เช่น กลุ่มเสียงรบกวน กลุ่มเสียงนกร้อง กลุ่มเสียงน้ำ
- 3.2 เลือกเสียงมาใช้โดยแบ่งเป็นเสียงทางบวก 5 เสียง ได้แก่ เสียงที่ 1 เสียงธรรมชาติในป่า เสียงที่ 3 คลื่นทะเล เสียงที่ 5 เสียงนก เสียงที่ 7 เสียงน้ำไหล เสียงที่ 9 เสียงดนตรี และเสียงทางลบ 5 เสียง ได้แก่ เสียงที่ 2 เสียงฟ้าผ่า เสียงที่ 4 เสียงยิงปืน เสียงที่ 6 เสียงรถดับเพลิง เสียงที่ 8 เสียงสัญญาณเตือนภัย เสียงที่ 10 เสียงกรี๊ดร้อง
- 3.3 ทดสอบเสียงที่นำมาใช้ว่าเป็นเสียงทางบวกหรือเสียงทางลบหรือไม่ โดยการนำทั้ง 10 เสียงที่มีความยาวเสียงละประมาณ 9 วินาที ความดัง 50% ของปุ่มปรับระดับเสียง เปิดให้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 60 คน ฟังเป็นเวลาประมาณ 3 นาที ผู้ฟังสามารถฟังเสียงซ้ำได้ตามต้องการเพื่อให้แน่ใจว่าเสียงนั้นทำให้เกิดความรู้สึกอย่างไร และให้ระบุความรู้สึกทางบวกหรือทางลบ โดยการทำเครื่องหมาย ✓ เพื่อให้คะแนนบนมาตรา 2 ขั้ว 21 ช่วง แต่ละช่วงห่างกัน 10 คะแนน จาก -100 (ให้ความรู้สึกทางลบมากที่สุด) ถึง 100 (ให้ความรู้สึกทางบวกมากที่สุด) ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ให้ท่านประเมินความรู้สึกหลังจากได้ฟังแต่ละเสียง

เสียงที่ 1

เสียงที่ 2

3.4 คำนวณหาคะแนนเฉลี่ยในการประเมินความรู้สึกทางบวกและทางลบของแต่ละเสียง

พบว่า

เสียงนกร้อง	มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ	79.33
เสียงน้ำไหล	มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ	72.17
เสียงดนตรี	มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ	65.83
เสียงธรรมชาติในป่า	มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ	62.50
เสียงคลื่นทะเล	มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ	61.83
เสียงฟ้าผ่า	มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ	-66.50
เสียงยิงปืน	มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ	-80.50
เสียงรถดับเพลิง	มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ	-82.50
เสียงสัญญาณเตือนภัย	มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ	-80.50
เสียงกรี๊ดร้อง	มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ	-84.17

ผลของคะแนนเฉลี่ยแสดงว่าผู้ร่วมการทดลองรับรู้ว่าเป็นเสียงทางบวกหรือทางลบตามวัตถุประสงค์

3.5 นำเสียงทั้ง 10 เสียง ไปให้นิสิตปริญญาตรี จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิตจำนวน 70 คน เรียงลำดับความน่าฟังของเสียงจากน่าฟังมากที่สุดถึงน่าฟังน้อยที่สุด และคำนวณหาค่าเฉลี่ยของการเรียงลำดับความน่าฟังของเสียง พบว่า

เสียงนกร้อง	มีค่าเฉลี่ยของการเรียงลำดับความน่าฟังเท่ากับ	2.36
เสียงน้ำไหล	มีค่าเฉลี่ยของการเรียงลำดับความน่าฟังเท่ากับ	2.70

เสียงคลื่นทะเล	มีค่าเฉลี่ยของการเรียงลำดับความน่าฟังเท่ากับ	3.27
เสียงดนตรี	มีค่าเฉลี่ยของการเรียงลำดับความน่าฟังเท่ากับ	3.33
เสียงธรรมชาติในป่า	มีค่าเฉลี่ยของการเรียงลำดับความน่าฟังเท่ากับ	3.73
เสียงฟ้าผ่า	มีค่าเฉลี่ยของการเรียงลำดับความน่าฟังเท่ากับ	6.87
เสียงยิงปืน	มีค่าเฉลี่ยของการเรียงลำดับความน่าฟังเท่ากับ	7.67
เสียงรถดับเพลิง	มีค่าเฉลี่ยของการเรียงลำดับความน่าฟังเท่ากับ	7.96
เสียงสัญญาณเตือนภัย	มีค่าเฉลี่ยของการเรียงลำดับความน่าฟังเท่ากับ	8.07
เสียงกรีดร้อง	มีค่าเฉลี่ยของการเรียงลำดับความน่าฟังเท่ากับ	9.12

3.6 นำเสียงมาเป็นตัวเลือกในแบบบันทึกการเลือกเสียงเพื่อวัดความก้าวร้าว (ดูตัวอย่างในภาคผนวก จ) ผู้ร่วมการทดลองต้องเลือกเพียง 1 เสียง เพื่อเปิดให้สมาชิกในกลุ่มฟัง โดยแต่ละเสียงจะถูกกำกับด้วยชื่อที่เป็นหมายเลขดังนี้

เสียงธรรมชาติในป่า	เป็น เสียงที่ 1
เสียงฟ้าผ่า	เป็น เสียงที่ 2
เสียงคลื่นทะเล	เป็น เสียงที่ 3
เสียงยิงปืน	เป็น เสียงที่ 4
เสียงนกร้อง	เป็น เสียงที่ 5
เสียงรถดับเพลิง	เป็น เสียงที่ 6
เสียงน้ำไหล	เป็น เสียงที่ 7
เสียงสัญญาณเตือนภัย	เป็น เสียงที่ 8
เสียงดนตรี	เป็น เสียงที่ 9
เสียงกรีดร้อง	เป็น เสียงที่ 10

3.7 การคิดคะแนนพฤติกรรมก้าวร้าวแบ่งได้เป็น 2 วิธี ได้แก่

3.7.1 คิดจากค่าเฉลี่ยของการเรียงลำดับความน่าฟังของเสียงจากกลุ่มตัวอย่าง 70 คน ผู้ร่วมการทดลองเลือกเปิดเสียงใดให้สมาชิกในกลุ่มฟัง จะมีคะแนนพฤติกรรมก้าวร้าวตามค่าเฉลี่ยของการเรียงลำดับความน่าฟังของเสียงนั้นๆ เช่น หากเลือกเปิดเสียงที่ 1 มีคะแนนพฤติกรรมก้าวร้าวเท่ากับ 3.73 หากเลือกเปิดเสียงที่ 2 มีคะแนนความก้าวร้าวเท่ากับ 6.87

- 3.7.2 คิดจากการให้ผู้ร่วมการทดลองเรียงลำดับความน่าฟังของเสียง โดยผู้ร่วมการทดลองต้องเรียงลำดับความน่าฟังของเสียงที่ได้ฟัง 10 เสียงเดิมจากนำฟังมากที่สุดถึงนำฟ้าน้อยที่สุด ซึ่งเป็นการวัดพฤติกรรมก้าวร้าวเพิ่มเติม (ดูตัวอย่างในภาคผนวก ฉ) คะแนนความก้าวร้าวคิดจากการเรียงลำดับความน่าฟังของเสียงที่ผู้ร่วมการทดลองเรียงไว้ เช่น ผู้ร่วมการทดลองเลือกเปิดเสียงที่ 1 ให้สมาชิกในกลุ่มฟัง และผู้ร่วมการทดลองเรียงลำดับเสียงที่ 1 ให้มีความน่าฟังอยู่ในลำดับที่ 3 จะคิดเป็นคะแนนความก้าวร้าว 3 คะแนน

4. แบบประเมินผู้อื่น มีขั้นตอนในการสร้างดังต่อไปนี้

- 4.1 แปลคำคุณศัพท์จากแบบประเมินผู้อื่นของ Buckley และคณะ (2004) จำนวน 6 ข้อ ได้แก่ เป็นมิตร-ไม่เป็นมิตร ชอบ-ไม่ชอบ ดี-เลว อ่อน-เย็นชา น่าพอใจ-ไม่น่าพอใจ และใจดี-ใจร้าย
- 4.2 สํารวจคำคุณศัพท์ที่คนทั่วไปใช้ประเมินบุคคลอื่นเพิ่มเติม จากกลุ่มตัวอย่างจำนวน 50 คน แล้วเลือกคำคุณศัพท์ที่มีความถี่สะสมร้อยละ 75 มาใช้ รวมทั้งหมดเป็น 18 ข้อ ได้แก่ ฉลาด-โง่ เห็นแก่ส่วนรวม-เห็นแก่ตัว น่าสนใจ-น่าเบื่อ สนุกสนาน-ตึงเครียด น่าคบ-ไม่น่าคบ สุภาพ-หยาบคาย จริงใจ-เสแสร้ง ถ่อมตน-โอ้อวด ใจกว้าง-ใจแคบ ยิ้มแย้ม-บึ้งตึง กระตือรือร้น-เฉื่อยชา และมีน้ำใจ-ไร้น้ำใจ
- 4.3 นำคำคุณศัพท์ไปสร้างเป็นมาตรเลือกตอบแบบ 2 ขั้ว 7 ช่วง ให้ผู้ร่วมการทดลองตอบความรู้สึกที่มีต่อสมาชิกในกลุ่ม การให้คะแนนคิดเป็น 7 คะแนน ข้อที่เป็นคำคุณศัพท์ทางลบอยู่ทางขวา จะให้คะแนน ดังตัวอย่างมาตรข้างล่างนี้

สมาชิกในกลุ่มนี้...

อ่อน							เย็นชา
	มาก	ปานกลาง	น้อย	2 ขั้ว พอๆกัน	น้อย	ปานกลาง	
	1	2	3	4	5	6	7

ข้อที่เป็นคำคุณศัพท์ทางบวกอยู่ทางขวาต้องกลับคะแนน คือ ตอบช่องทางซ้ายสุด คิดเป็น 7 คะแนน คะแนนลดลงในช่องถัดมาทีละ 1 คะแนนจนถึงช่องทางขวาสุด คิดเป็น 1 คะแนน ดังตัวอย่างมาตรข้างล่างนี้

สมาชิกในกลุ่มนี้...

เลข							ดี
	มาก	ปานกลาง	น้อย	2 ข้าง พอกๆกัน	น้อย	ปานกลาง	มาก
	7	6	5	4	3	2	1

- 4.4 การคิดคะแนนของมาตร คิดจากคะแนนเฉลี่ยของการประเมินสมาชิกในกลุ่ม หากผู้ร่วมการทดลองมีคะแนนเฉลี่ยในระดับสูง แสดงว่าประเมินสมาชิกกลุ่มในทางลบมาก
- 4.5 นำแบบประเมินผู้อื่นไปเก็บข้อมูลในการทดลองนำร่องกับนิสิตระดับปริญญาตรี จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จำนวน 56 คน คน เพศชาย 20 คน เพศหญิง 36 คน จัดกระทำเหมือนการทดลองจริงทุกประการ ทดสอบนัยสำคัญของผลต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำด้วยสถิติที (t -test) โดยกลุ่มสูงมีคะแนนตั้งแต่เปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 73 ขึ้นไป และกลุ่มต่ำมีคะแนนระหว่างเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 1-27 ได้กลุ่มสูง 15 คน กลุ่มต่ำ 18 คน รวม 33 คน ผลการวิเคราะห์พบว่าข้อกระทงผ่านการคัดเลือกทั้ง 18 ข้อ
- 4.6 นำข้อกระทงที่ผ่านการคัดเลือกดังกล่าวมาคำนวณหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนของแต่ละข้อกระทงกับคะแนนรวมของข้อกระทงอื่นๆ ทั้งหมด พบว่าค่าสัมประสิทธิ์อัลฟาเท่ากับ .94 และทุกข้อกระทงผ่านการคัดเลือก รายละเอียดแสดงไว้ในภาคผนวก ข และตัวอย่างของแบบประเมินผู้อื่น (ดูในภาคผนวก ง ตอนที่ 2 ส่วนที่ 2)

วิธีดำเนินการทดลอง

ผู้วิจัยทำหนังสือขออนุญาตเก็บข้อมูลมาตรวัดบุคลิกภาพแบบหลงตนเองกับนิสิตระดับปริญญาตรี จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ที่ลงทะเบียนเรียนในวิชา 3800101 จิตวิทยาทั่วไป

ภาคการศึกษาปลาย ปีการศึกษา 2550 จำนวน 320 คน เมื่อทำการวิเคราะห์หากกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ แล้ว จึงขออาสาสมัครนิสิตเข้าร่วมการทดลองนำร่องและการทดลองจริง ดังนี้

1. ชั้นทดลองนำร่อง

ในการทดลองนำร่องเพื่อตรวจสอบประสิทธิภาพของวิธีการทดลอง อาสาสมัครที่เป็นนิสิตปริญญาตรีจำนวน 56 คน เป็นเพศชาย 20 คน เพศหญิง 36 คน ถูกจำแนกว่ามีคะแนนบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง 28 คน และมีคะแนนบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ 28 คน แยกทำการทดลองเป็นกลุ่มกลุ่มละ 4 คน โดยพยายามจัดให้เป็นกลุ่มเพศเดียวกัน ยกเว้นกรณีที่ไม่สามารถทำเช่นนั้นนั้นได้ก็ จะมีการคละเพศ วิธีการทดลองทำโดยสร้างสถานการณ์ให้ผู้ร่วมการทดลองทำงานร่วมกัน 1 ชิ้น คือ ช่วยกันแบ่งรูปสี่เหลี่ยมให้เป็นรูปสมมาตรที่เท่ากันตามจำนวนที่กำหนดให้ จากนั้นให้ลดจำนวนสมาชิกโดยการโหวตออก 1 คน หลังจากทุกคนนั่งแยกห้องและโหวตเรียบร้อยแล้ว ผู้ทดลองจะเข้าไป แจ้งผลการโหวตปลอมๆ โดยสุ่มผู้ร่วมการทดลอง 2 คน ให้ได้รับการถูกโหวตออก และอีก 2 คน ไม่ถูกโหวตออก ต่อมาให้ผู้ร่วมการทดลองเป็นผู้ช่วยในการเลือกเสียง 1 เสียงจากทั้งหมด 10 เสียงเพื่อให้ผู้ทดลองนำไปเปิดให้สมาชิกคนอื่นในกลุ่มฟัง (ไม่มีการนำเสียงไปเปิดจริง) และให้ทำมาตรวัดสภาวะอารมณ์ แบบประเมินสมาชิกในกลุ่มและตอบคำถามตรวจสอบการจัดกระทำกับตัวแปร

ผลวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทางของคะแนนความโกรธ (Two-way ANOVA) พบว่า บุคลิกภาพแบบหลงตนเองและเงื่อนไขการยอมรับมีปฏิสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ, $F(1, 52) = 4.13, p < .05$ ผลหลักของบุคลิกภาพแบบหลงตนเองมีนัยสำคัญทางสถิติ, $F(1, 52) = 12.51, p < .01$ และผลหลักของเงื่อนไขการยอมรับมีนัยสำคัญทางสถิติ, $F(1, 52) = 12.51, p < .01$ เมื่อทดสอบการเปรียบเทียบต่าง (Contrast) ของคะแนนความโกรธ พบว่าในเงื่อนไขถูกปฏิเสธจากกลุ่ม ผู้ที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูงรายงานความโกรธ, $M = 2.86, SD = 1.35$ มากกว่าผู้ที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ, $M = 1.54, SD = 0.89$ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ, $F(1, 52) = 15.51, p < .001$ แต่ในเงื่อนไขได้รับการยอมรับจากกลุ่ม ผู้ที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง รายงานความโกรธ, $M = 1.54, SD = 0.63$ ไม่แตกต่างจากผู้ที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ, $M = 1.18, SD = 0.37$ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ, $F(1, 52) = 1.13, ns$ และในเงื่อนไขถูกปฏิเสธจากกลุ่ม ผู้ร่วมการทดลองที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูงเลือกเสียงทางลบเพื่อเปิดให้สมาชิกในกลุ่มฟัง ($n = 12$) มากกว่าผู้ร่วมการทดลองที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ ($n = 4$) เมื่อทดสอบความแปรปรวนแบบสองทางของ

คะแนนการประเมินผู้อื่นพบว่า ผลหลักของบุคลิกภาพแบบหลงตนเองมีนัยสำคัญทางสถิติ, $F(1, 52) = 13.02, p < .01$ ผลหลักของเงื่อนไขการยอมรับมีนัยสำคัญทางสถิติ, $F(1, 52) = 12.78, p < .01$ บุคลิกภาพแบบหลงตนเองและเงื่อนไขการยอมรับไม่มีปฏิสัมพันธ์กัน, $F(1, 52) = 2.51, ns$

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลยืนยันว่า วิธีการจัดกระทำในลักษณะสร้างสถานการณ์ให้ถูกโหวต ออกหรือไม่ถูกโหวตออกนี้มีประสิทธิภาพเพียงพอที่ทำให้ผู้ร่วมการทดลองมีปฏิกิริยาตอบสนองที่แตกต่างกันระหว่างเงื่อนไขได้รับการยอมรับและถูกปฏิเสธ จึงมีความเหมาะสมที่จะนำไปใช้ในขั้นทดลองจริง

2. ขั้นทดลองจริง

ผู้วิจัยจัดกลุ่มผู้ร่วมการทดลองกลุ่มละ 4 คน เป็นกลุ่มหญิงล้วน กลุ่มชายล้วน หรือกลุ่มที่มีชาย 2 คน หญิง 2 คน เพื่อลดการรับรู้สาเหตุของการถูกปฏิเสธที่มาจากความแตกต่างระหว่างเพศ เมื่อถึงเวลาทดลอง ผู้ร่วมการทดลองทั้ง 4 คน จะถูกนำเข้าห้องทดลองเพื่อทำกิจกรรมกลุ่ม โดยผู้ร่วมการทดลองได้รับรหัสประจำตัวในการทดลอง ซึ่งสมาชิกกลุ่มทุกคนต้องจดชื่อและรหัสประจำตัวในการทดลองของสมาชิกคนอื่นเพื่อนำไปใช้ในกิจกรรมต่อไป (การโหวตสมาชิกออกจากกลุ่ม) กิจกรรมแรกคือการเล่นเกมส์วัดเชาวน์ปัญญา ผู้ร่วมการทดลองต้องช่วยกันแบ่งรูปสี่เหลี่ยมให้เป็นรูปสมมาตรที่เท่ากันตามจำนวนที่กำหนดให้ มีทั้งหมด 4 ข้อ 8 นาที (ดูใบกิจกรรมกลุ่มในภาคผนวก ข) เมื่อหมดเวลา ผู้ทดลองจะชี้แจงผู้ร่วมการทดลองว่า ในการทำกิจกรรมกลุ่มงานต่อไปต้องการสมาชิกเพียง 3 คน ดังนั้นทุกคนต้องเลือกว่าจะให้ใครออกจากกลุ่ม โดยสมาชิกคนที่ถูกโหวตออกควรเป็นคนที่คุณต้องการทำงานด้วยน้อยที่สุด จากนั้นให้ผู้ร่วมการทดลองนั่งแยกห้องเพื่อโหวตสมาชิกออกจากกลุ่ม 1 คน พร้อมระบุเหตุผล ให้เวลา 2 นาที (ดูเอกสารที่ใช้ในการโหวตในภาคผนวก ค) หลังจากนั้นจึงเก็บผลโหวต (ผลการโหวตไม่ได้ถูกนำมาใช้จริง)

ผู้วิจัยสุ่มผู้ร่วมการทดลอง 2 คนเข้าเงื่อนไขได้รับการยอมรับจากกลุ่ม โดยให้ผู้ทดลองเข้าไปแจ้งผลการโหวตคนออกจากกลุ่มว่า **“จากผลการโหวต ไม่มีใครโหวตคุณออกจากกลุ่มเลย ดังนั้นเราจะให้คุณมาเป็นผู้ช่วยในการเลือกเสียงของเราแทน”** และให้ผู้ร่วมการทดลองอีก 2 คนที่เหลือเข้าเงื่อนไขถูกปฏิเสธจากกลุ่ม โดยผู้ทดลองเข้าไปแจ้งว่า **“จากผลการโหวต ทุกคนโหวตให้คุณออกจากกลุ่ม ดังนั้นเราจะให้คุณมาเป็นผู้ช่วยในการเลือกเสียงของเราแทน”** ซึ่งผู้ทดลองเข้าไปแจ้งผลการโหวตแก่ผู้ร่วมการทดลองทีละคน

ให้ผู้ร่วมการทดลองทุกเงื่อนไขอ่านคำชี้แจงของงานขึ้นไป โดยมีใจความดังนี้
 “ผู้วิจัยต้องการทดสอบว่าเสียงชนิดต่างๆ มีผลต่อความสามารถในการใช้เหตุผลและการแสดง
 ความรู้สึกหรือไม่ จึงทดสอบโดยการเปิดเสียงชนิดต่างๆ ให้ผู้ร่วมการทดลองคนอื่นๆ ฟังในขณะที่กำลัง
 ทำงานที่ต้องใช้การตัดสินใจ และเพื่อป้องกันความลำเอียงของผู้วิจัย จึงต้องการให้ท่านเป็นผู้ช่วยใน
 การเลือกเสียงโดยท่านจะได้ฟังเสียงตัวอย่าง 10 เสียง เสียงละประมาณ 9 วินาที” และให้เวลาในการ
 เลือกเสียง 3 นาที (ไม่มีการนำเสียงที่ผู้ร่วมการทดลองเลือกไปเปิดจริง)

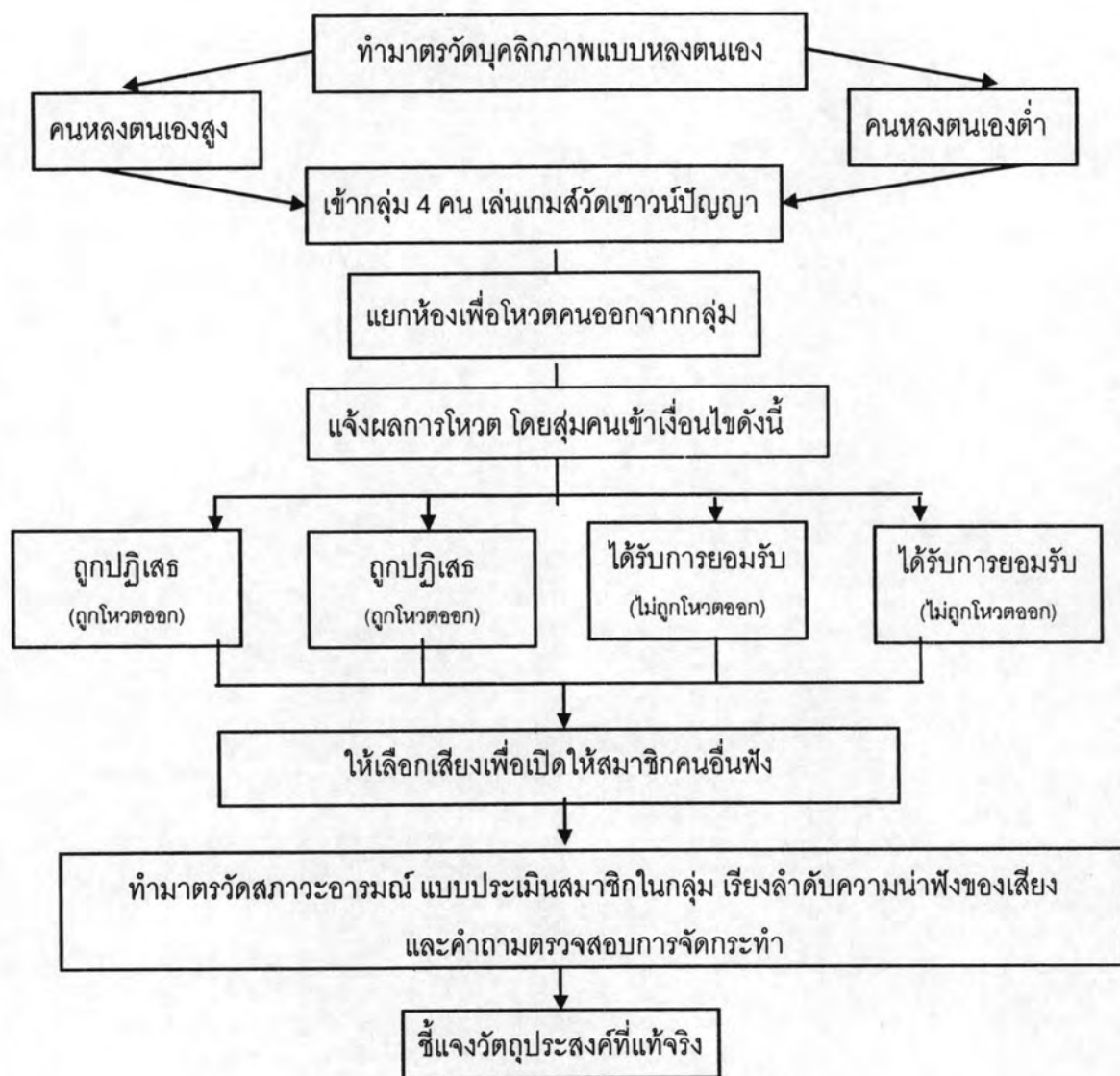
ต่อมาให้ผู้ร่วมการทดลองทำมาตรวัดสภาวะอารมณ์และแบบประเมินสมาชิกในกลุ่ม 10 นาที
 จากนั้นให้ผู้ร่วมการทดลองเรียงลำดับความน่าฟังของเสียงจากมากที่สุดไปน้อยที่สุด (10 เสียงเดิม)
 การตรวจสอบการจัดกระทำกับตัวแปร ให้ผู้ร่วมการทดลองตอบคำถามดังตัวอย่างข้างล่างนี้

รหัสประจำตัวในการทดลองของท่านคือ

--	--	--	--

ท่านถูกโหวตออกจากกลุ่มหรือไม่ถูกโหวตออกจากกลุ่ม ถูกโหวตออก ไม่ถูกโหวตออก

จากนั้นผู้วิจัยสรุปการทดลองและกล่าวขอบคุณผู้ร่วมการทดลอง เพื่อความสะดวกในการทำ
 ความเข้าใจวิธีดำเนินการทดลองจึงขอสรุปเป็นแผนภาพในการดำเนินการทดลอง ดังนี้

ภาพที่ 1 ขั้นตอนดำเนินการทดลอง

การวิเคราะห์ข้อมูล

วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์ SPSS for Windows ด้วยสถิติการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทาง (Two-way ANOVA) 2 (บุคลิกภาพแบบหลงตนเอง: สูงและต่ำ) x 2 (เงื่อนไขการยอมรับ: ได้รับการยอมรับและถูกปฏิเสธ) เพื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของตัวแปรตาม ได้แก่ ความโกรธ พฤติกรรมก้าวร้าว และการประเมินผู้อื่นทางลบ